सर्गः २ तमाहितौत्सुक्यमदर्शनेन प्रजाः प्रजार्थव्रत कर्षिताङ्गं । नेत्रैः पपुस्तृप्तिमनाप्नुवद्भिर्नवोदयं नाथमिवौषधीनां ॥ ७३ ॥ पुरन्दरश्रीः पुरमुत्पताकं प्रविश्य पौरैरभिनन्द्यमानः । भुजे भुजङ्गेन्द्रसमानसारे भूयः स भूमेर्धुरमाससञ्ज ॥ ७४ ॥

तमिति । प्रजाः नेत्रैः तं राजानं पपुः अत्यन्तं ददर्शेत्यर्थः किं० राजानं अदर्शनेन आहितं जनितं औत्सुक्यं येन स तं पु० किं० तं सन्तानार्थेनव्रतेन कर्षितं कृशी कृतमङ्गं यस्य सतं किं० नेत्रैः तृप्तिं न प्राप्नुवद्भिः यथा औषधीनां नाथं नवोदयं चन्द्रमिव ॥ ७३ ॥ पुरन्दरइति । स राजा पुनः बाहौ पृथिव्याः धुरं भारं आससञ्ज अर्पितवान् किं० सः इन्द्रस्य श्रीरिव श्रीर्यस्य सः पु० किं० नगराणां लोकैः स्तूयमानः किं कृत्वा पुरं प्रविश्य किं० पुरं उद्गता पताका यस्य सतं किं० बाहौ भुजङ्गेन्द्रस्य सर्पाणां श्रेष्ठस्य समानं बलं यस्य स तस्मिन् ॥ ७४ ॥